

MILENKO POPIĆ

EMLEKEZÉS

*Hogyan magyarázom a visszatérést
ha nincs közeli kapu
ha az udvarban nem nyílnak az őszirózsák
ha a szerelem nem pirkad fel
ha a nap valótilanul természetes
ha minden omlás a méh része
messzire irányítva
az éhség rothadt s fanyar mélyére*

*Ósi hársak sohase lássátok
megtagadnátok büszkeségetek illatát
Beborítottam kérgetek
és nőttem képzelt képekben
a jogositatlan magány kimerítéséig*

*Most fülleltség és csönd van
a régi vidéken lassan elhaladnak az emberek
ápolom őket tekintetemmel
elviszik magukban emlékezetem
mintha örökké benne éltek volna*

VELIMIR SUBOTIĆ

PREDRAG BOGDANOVIĆ-CI

A FOLYÓK ÉS ÉN

IGAZÍTSUK MEG A MUTATÓKAT

*Ébressz fel bajtárs
a szememből kilopták a folyót*

*A hasadékba lökték
álmokkal örvény vigasztal*

*Igazítsuk meg a mutatókat
amíg az idő megkerül bennünket*

*Pusztasíkság bántja a szemet
az arcokról emberek csöpögnek.*

*A folyóknak beszélek a hídról
A búcsúesten:
Az ember szintén folyó
És szintén hömpölyög valamerre...*

*Morajlik a folyó, zúg,
És semmit sem akar mondani.
Az ember, tudom, Jó Folyó,
De néha— szomorúan elfolyik!*

*Hadd zúgjon egyformán!
Egyformán éljen és haljon!
Ha már emberből fakadtál —
Emberbe is ömölj!*

Prága, 1974. március 28.

MOLCER Mátyás fordításai